

Sygn. akt IV CSK 717/13

POSTANOWIENIE

Dnia 28 maja 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z powództwa Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego w W.
przeciwko P. P.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 28 maja 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanego
od wyroku Sądu Okręgowego w B.

z dnia 27 czerwca 2013 r., sygn. akt II Ca (...),

I. odrzuca skargę kasacyjną;

**II. oddala wniosek powoda o zasądzenie kosztów
postępowania kasacyjnego**

UZASADNIENIE

Pozwany P. P. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w B. z dnia 27 czerwca 2013 r., wydanego w sprawie o zapłatę, w której uzasadnił wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania poprzez odwołanie się do jej prawnoprocesowej podstawy.

Na skutek wezwania do uzupełnienia braku skargi przez uzasadnienie wniosku pozwany w piśmie z dnia 14 października 2013 r. powtórzył niektóre zarzuty skargi oraz argumenty na ich uzasadnienie, częściowo je uzupełniając.

Skarga została przedstawiona Sądowi Najwyższemu, który zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁴ § 2 k.p.c. skarga kasacyjna powinna zawierać obok wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania także jego uzasadnienie. Prawidłowa wykładnia tego przepisu wymaga uwzględnienia treści art. 398⁹ § 1 k.p.c., według którego Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania bądź skarga jest oczywiście uzasadniona. Wyraźny związek, jaki zachodzi pomiędzy wymienionym wymaganiem stawianym przez ustawodawcę skardze kasacyjnej, a instytucją tzw. przedsądu, w ramach którego Sąd Najwyższy bada, czy zachodzą przesłanki określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., wskazuje, że dla spełnienia wymagania uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania nie jest wystarczające odwołanie się przez skarżącego do jakichkolwiek okoliczności, które jego zdaniem przemawiają za takim rozpoznaniem. Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem judykatury, jedynie odniesienie się do co najmniej jednej z przesłanek, o których mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c. i przedstawienie argumentacji przekonującej, że przesłanka taka w sprawie zachodzi stanowi zadośćuczynienie obowiązкови wynikającemu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2005 r., II CZ 89/05, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 135 oraz z dnia 25 czerwca 2013 r., IV CSK 127/13, niepubl.).

Skarga pozwanego nie spełnia tego wymagania. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania skarżący nie nawiązał do żadnej z przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., uznając za wystarczające odwołanie się do podstaw skargi oraz niektórych argumentów ich uzasadnienia. Skarżący błędnie utożsamił wymaganie uzasadnienia wniosku z wymaganiem przytoczenia i uzasadnienia podstaw skargi, choć jak to zostało już wielokrotnie w orzecznictwie Sądu Najwyższego wyjaśnione, uzasadnienia te pełnią odmienną rolę i wymagają przedstawienia właściwej dla nich argumentacji prawnej, stanowiąc niezależne i samodzielne elementy skargi, które nie mogą być traktowane zamiennie (por.

postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52, z dnia 14 lipca 2005 r., III CZ 61/05, OSNC 2006, nr 4, poz. 75).

Ponieważ skarżący pomimo wezwania nie uzupełnił braku skargi i nie uzasadnił wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania, tak jak wymaga tego art. 398⁴ § 2 k.p.c., a Sąd drugiej instancji na podstawie art. 398⁶ § 2 k.p.c. skargi tej nie odrzucił, uczynił to Sąd Najwyższy stosownie do art. 398⁶ § 3 k.p.c.

Zawarty w odpowiedzi na skargę wniosek powoda o zasądzenie kosztów postępowania ze skargi nie został uwzględniony wobec powiązania go wyłącznie z wnioskiem o oddalenie bądź odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania.